

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.079/2022/6.

A tanács tagjai: Dr. Hajdu Edit a tanács elnöke

Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró

Dr. Stark Marianna bíró

A felperes: felperes neve

cím1

A felperes képviselője:

Gremesperger Ügyvédi Iroda

cím2

A felperesi képviselő helyett eljáró:

Dr. Galambos Károly ügyvéd

cím3

Az alperes: alperes neve

cím4

Az alperes képviselője:

Dr. Ruszthy Gyula ügyvéd /Ruszthy Ügyvédi Iroda/

cím5

A per tárgya: végkielégítés, felmondási időre járó bér és igazolások kiadása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.322/2021/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 3.M.71.438/2020/38.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.322/2021/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezerhét száz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a cég neve1 Kft. alperessel létesített jogviszonyt 2011. december 2-án határozatlan időtartamra személy- és vagyonőr munkakörben. A kft. ügyvezetője személyl a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) felé 2013 májusában az erre rendszeresített nyomtatványon bejelentette, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél 2011. december 20-tól 2013. március 31-ig állt fenn.

[2] A Fővárosi Törvényszék 26.Fpk.01-14-00227/7. számú végzésével elrendelte a cég neve1 Kft. felszámolását, felszámolóként a cég neve2-t rendelte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2014. március 11-e volt. Ettől kezdődően a kft. törvényes képviselőjében jelen per alperese járt el. A felszámoló vagyon és iratok hiányában kérte a felszámoló bíróságtól a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezését.

[3] A felszámolási eljárás során az alperes a bejelentkezett és általa ismert munkavállalók részére a Bérgarancia Alaptól igényelte a munkabért, amelyből kifizette az általa ismert igényeket. A felperes ilyen hitelezői igényt nem érvényesített, így az alperes ekkor nem szerzett tudomást a felperes munkaviszonyáról.

[4] 2015. október 8-án a Fővárosi Törvényszék 26.Fpk.04-14-000227/25. számú végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon, iratok hiányára hivatkozva befejezte, és a cég neve1 Kft-t mint adóst jogutód nélkül megszüntette, utóbb pedig elrendelte a társaság cégjegyzékből való törlését.

[5] A felperes ezt követően 2015. december 12-én terjesztett elő keresetet a cég neve1 Kft. alperes ellen, amelyet a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasított, és az ügyben hozott végzést továbbította a alperes neve-nek, aki ekkor szerzett tudomást a felperes igényéről.

[6] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 19-én kelt 67.M.708/2019/7. számú ítéletével elutasította felperes keresetét, amelyben a felszámolóval szemben érvényesített igényt végkielégítés, felmondási időre járó munkabér és munkáltatói igazolások kiadása tárgyában.

[7] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.090/2020/12. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította megállapítva azon szempontokat, amelyek alapján további bizonyítást kell lefolytatni.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelem

[8] A megismételt eljárásban a felperes keresetét változatlanul fenntartotta, végkielégítést, felmondási időre járó bér megfizetését a Csődtv. 37. § (4) bekezdés és 54. § (1)

bekezdés alapján, illetve iratainak kiadását az Mt. 80. § (2) bekezdés alapján kérte az alperestől. Hivatkozott a Ptk. 6:542. §-ára is.

[9] Az alperes a kereset elutasítását indítványozta.

Az első- és a másodfokú bíróság ítélete

[10] A Fővárosi Törvényszék 3.M.71.438/2020/38. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 90.000 forint és áfa, valamint másodfokú perköltség címén 10.000 forint megfizetésére kötelezte. Kimondta, hogy a 15.000 forint fellebbezési illeték az államot terheli.

[11] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes felszámolóval szemben előterjesztett keresetét. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 6:542. §-ra, valamint a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban: Csődtv.) 37. § (4) bekezdésére.

[12] Utalt arra, hogy a felperes előadása szerint nem kísérte figyelemmel pontosan mikor, melyik munkáltatóval milyen jogviszonyban állt. Arra tudott egyértelműen nyilatkozni, hogy 2009 óta folyamatosan a cég neve3 területén végzett biztonsági őr, portás feladatokat függetlenül attól, hogy a cég neve1 Kft.-vel csak 2011. december 20-val létesített munkaviszonyt.

[13] Az elsőfokú bíróság releváns tényként értékelte a NAV-tól származó közokiratot, amely szerint a cég neve1 Kft. 2013. március 31-vel jelentette be az adóhatóság részére a felperes munkaviszonyának megszűnését. A felperes ezt érdemben nem cáfolta, így a bíróság a cég neve1 Kft. tekintetében a felperes munkaviszonyának megszüntetését 2013. március 31-vel találta megállapíthatónak.

[14] Az elsőfokú bíróság mellőzte személy1 ügyvezető tanúkénti meghallgatását betegsége okán, ugyanis 2022 áprilisáig nevezett személy ideiglenes gondnokság alatt állt.

[15] Az elsőfokú bíróság külön vizsgálta az alperes mint a felperes volt munkáltatója felszámolójának kártérítési felelősségét a felszámolási eljárás iratanyaga, a felszámolási eljárás során tanúsított magatartása alapján. Megállapította, hogy jelen perbeli felek között nem állt fenn semmilyen kötelmi jogviszony, az alperest a cég neve1 Kft. nevében eljáró megbízottként sem terhelte felelősség a Ptk. 6:542. § (1) bekezdés alapján. Nem bizonyított, hogy az alperes felszámolóként kártérítési felelősséget megalapozó mulasztást valósított meg figyelemmel arra is, hogy a felperes munkaviszonyáról nem volt tudomása.

[16] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.322/2021/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a perköltség összegét 50.000

forint és áfa összegre leszállította, egyebekben az ítéletet helybenhagyta. Kötelezte a felperes 10.000 forint és áfa másodfokú perköltség viselésére.

[17] A másodfokú bíróság ítélete szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a megismételt eljárás során a releváns jogszabályok alkalmazásával helyes jogi következtetések levonásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[18] A másodfokú bíróság a tényállást kiegészítette azzal, hogy a felperes 2011. december 20-án kötött munkaszerződést a cég neve1 Kft-vel, amely munkáltató a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a munkaviszony 2013. március 31-ei megszűnéséről tájékoztatta. Ezt követően 2013. július 18-tól a felperes a cég neve4 Kft-vel létesített jogviszonyt.

[19] A perben az azt állító és igényt érvényesítő felperesnek kellett bizonyítania, hogy a cég neve1 Kft-nél annak felszámolása elrendelésekor, illetve jogutód nélküli megszűnésekor munkaviszonya még fennállt, emiatt alperesnek a Csódtv. 37. § (4) bekezdése szerinti juttatások kifizetéséről kellett volna intézkednie.

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen, a bizonyítékokkal összhangban állapította meg, hogy a felperes cég neve1 Kft-nél fennálló jogviszonya a felszámolási eljárás elrendelését megelőzően 2013. március 31-vel megszűnt, és a cég neve4 Kft-vel létesített ezután jogviszonyt. A megismételt eljárásban maga is azt adta elő, hogy szó volt a cég neve1 Kft-vel a munkaviszony megszüntetéséről, továbbá rendszeresen kapott a munkaviszonyával összefüggésben iratokat, amelyeket aláírt, a másodpéldányokat meg is tarthatta.

[21] Mindezek alapján a megismételt eljárás során nem tudta a felperes bizonyítani, hogy a kft-vel annak felszámolásáig fennállt a munkaviszonya. Nem igazolta, hogy a NAV adatszolgáltatása ellenére 2013. március 31. és 2014. január 1-je között a cég neve1 Kft-vel fennállt munkaviszonya alapján végzett munkát. A cég neve3 területén 2013. december 31-ig történő munkavégzés ténye önmagában nem támasztotta alá, hogy a feladatait a cég neve1 Kft-vel fennálló munkaviszony keretében látta el. A felperes személyes nyilatkozatára és a NAV adataira figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 206. §-a megsértése nélkül vont le következtetést az elsőfokú bíróság a munkaviszony megszűnésének időpontjára, melyből következően jelen perben a Csódtv. 37. § (4) bekezdése alkalmazására nem volt lehetőség. Az a körülmény, hogy a megszüntetés adott esetben az Mt. szabályaival ellentétesen történt, mivel nem írásban közölték a jognyilatkozatot, nem befolyásolta a munkaviszony megszűnésének időpontját.

[22] A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében személy1 tanúval kapcsolatos indítványa jogsértő mellőzésére. Az elsőfokú bíróság nem csupán a tanú testvére írásbeli nyilatkozata, hanem a becsatolt kormányhivatali határozat és orvosi lelet alapján vont le következtetést az ideiglenes gondnokság alá helyezéssel kapcsolatban.

[23] A felperes munkaviszonya a cég neve1 Kft. felszámolásának kezdetén már nem állt fenn, mindez pedig kizárta az alperes mint felszámoló kártérítési felelősségét is. Erre tekintettel szükségtelen volt a fellebbezés alapján a felszámolási iratanyaggal kapcsolatos

kérdések érdemi értékelése. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az alkalmazandó eljárási szabályokra és a kereset tartalmára is az ítélet indokolásában.

[24] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a perköltség tekintetében találta alaposnak, mivel az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdését.

A felperes felülvizsgálati kérelme és az alperes felülvizsgálati ellenkérelme

[25] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát kérte, összesen 150.400 forint és annak kamatai tekintetében. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

[26] Érvelése szerint a másodfokú bíróság ítélete nem korrigálta az elsőfokú ítéletnek azt a hiányosságát, hogy ez nem tartalmazta a felperes keresetét, a perben érvényesített igényeit, amelyet a felszámolási feladatokat ellátó alperessel szemben érvényesített. Ezáltal sérült az rPp. 121. § (1) bekezdés e) pontja, 215. §-a, 220. § (1) bekezdés d) pontja és 221. § (1) bekezdése.

[27] A tényállást az elsőfokú bíróság hiányosan, iratellenesen állapította meg, megsértve az rPp. 206. § (1) bekezdés, 220. § (1) bekezdés d) pontja, 221. § (1) bekezdés előírásait.

[28] A felperesnek a munkaviszonya a cég neve1 Kft-nél nem szűnt meg, erre vonatkozóan alperes okiratot nem csatolt. A munkáltató által a NAV-nál történő kijelentés a foglalkoztatási jogviszonyból kizárólag a munkáltató érdekében állt, azonban annak jogi alapja (a felek közös megegyezése vagy a munkaviszonyt megszüntető irat) nem állt rendelkezésre. A NAV-hoz történt bejelentés és annak visszaigazolása nem bizonyítja a felperes munkaviszonya megszűnését.

[29] A felszámolás során az alperes a tények feltárása érdekében semmilyen aktivitást nem fejtett ki, nem kezdeményezett a cég vezetőjével szemben intézkedést.

[30] Az eljáró bíróságok jogsértően utasították el a keresetet, mert mind a Csődtv. 37. § (4) bekezdése, mind pedig a Csődtv. 54. § (1) bekezdése jogcímén az alperes felelősségét szükséges lett volna vizsgálni.

[31] A felperes a perben bizonyította, hogy a kifizetés elmaradásával milyen kár érte az eljárást során a jogutód nélküli megszűnéskor, ezt a felperesi követelést a felszámoló nem fizette ki, pedig az az alperes kötelezettsége volt.

[32] Felperes álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletet helybenhagyó ítéleti rendelkezés meghozatalára nem volt lehetősége, az rPp. 253. § (2) bekezdése alkalmazása jogszabálysértő volt.

[33] A jogerős ítélet tévesen értelmezte és alkalmazta az rPp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási teher érvényesülését és az rPp. 195. §-ban foglalt közokirat bizonyító erejét.

[34] Az alperest terhelte volna annak bizonyítási kötelezettsége, hogy a munkaviszony megszűnt, illetve, hogy a felperesnek a munkáltató a járandóságait elszámolta és kifizette.

[35] A Csődtv. 37. § (4) bekezdésében foglalt juttatás abban az esetben illeti meg a munkavállalót, ha munkaviszonya a jogutód nélküli megszűnéskor fennállt. Azonban, ha a jogviszony nem szűnt meg, akkor kizárólag csak azt a következtetést lehet levonni, hogy a munkaviszony 2013. március 31-ét követően is fennállt, mert a NAV-hoz a biztosítotti jogviszonyból való kijelentés a jogviszony megszüntetésére nem alkalmas.

[36] A NAV részéről a cég neve1 Kft. bejelentésének visszaigazolása bár közokiratnak minősül, azonban csak azt igazolja, hogy a cég neve1 Kft. a bejelentését megtette. Az ezzel ellentétes értelmezés sérti az rPp. 195. §-ban foglaltakat.

[37] A cég neve4 Kft. munkáltatónál nagyon rövid időre létrejött felperesi jogviszony nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a cég neve1 Kft.-nél a felperes munkaviszonya megszűnt, mivel a munkavállaló nyilatkozatából is egyértelműen megállapítható volt, hogy a cég neve3nél dolgozott (illetve annak területén), különféle munkáltatók alkalmazásában, folyamatosan biztonsági őrként.

[38] A felperes bizonyítási indítványában kérte személy1 tanúkenti meghallgatását. A bíróságok azonban ezt mellőzték arra hivatkozással, hogy a tanú 2022. áprilisáig ideiglenes gondnokság alatt áll, ezt a tény azonban kizárólag személy2 gondnok nyilatkozatából lehetett megállapítani.

[39] Felperes hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 217. § (1) bekezdésére, ugyanis a felperes munkaviszonyát csak a kölcsönbe adó szüntethette meg. Az alperesnek mint a felszámolás alá vont cég törvényes képviselőjének a felperes fennálló munkaviszonyából eredő – a megszüntetés hiányában fennálló – távolléti díj és végkielégítés iránti igényét ki kellett volna elégíteni.

[40] Felperes hivatkozott felülvizsgálati kérelmében arra is, hogy a bizonyítási teher téves értelmezése miatt is jogszabálysértő a jogerős ítélet, mert a felperes másodlagos kereseti kérelmét a bíróságok érdemben nem vizsgálták meg, ezért a kereset elutasítása a felszámoló alperesnek a Csődtv. 54. §-a alapján fennálló kártérítési felelősségét illetően jogszabálysértő.

[41] A bíróságok döntése tehát téves, mert a felperes nem részesült munkaviszonyának – a társaság felszámolása következtében bekövetkezett jogutód nélküli megszűnése miatt – az

őt megillető járandóságokban (távolléti díj és végkielégítés), erre tekintettel nála ez kárként jelentkezett, amelyet a felszámoló okozott. A kár pedig a felszámoló mulasztásának következménye, amely tekintetében az okozati összefüggés is fennáll a kár és az alperesi magatartás között.

[42] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes perköltségben való marasztalásával.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[43] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[44] A jelen jogvita eldöntésére irányadó polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül.

[45] A rPp. 358. § (3) bekezdés a) pontja alapján a (2) bekezdésben meghatározott értékhatár alatt is helye van felülvizsgálatnak, ha a jogviszony keletkezésének, módosulásának, megszüntetésének jogszerűsége, valamint a kártérítés, illetve a sérelemdíj iránti igény vitás. Jelen esetben adott felek (munkavállaló és megszűnt munkáltatója felszámolója) közötti jogvitában a jogviszony keletkezésének, módosulásának, megszüntetésének jogszerűsége nem volt vizsgálható. A felszámolóval szemben a felperes nem a jogviszony megszüntetésének jogellenességével összefüggő igényt érvényesített, hanem kártérítési igénnyel élt a munkáltatója jogutód nélküli megszűnésének időpontjában a szerinte őt megillető juttatások kifizetésének, az ennek érdekében történő elvárható magatartás tanúsításának elmulasztása miatt, ezért a felülvizsgálati kérelem a felülvizsgálati értékhatár elérése nélkül előterjeszthető volt.

[46] Alaptalanul sérelmezte a felperes felülvizsgálati kérelmében lényeges eljárásjogi szabálysértésként, hogy a bíróságok jogszabálysértő módon nem rögzítették ítéletükben a felperes keresetét. Ezzel szemben az első fokon eljáró bíróság ítéletének [22] pontjában egyértelműen megállapította, hogy a felperes keresete végkielégítés és felmondási időre járó munkabér megfizetésére irányult, valamint munkáltatói igazolásainak kiadását kérte. A felperes felülvizsgálati kérelmében (és fellebbezésében) pedig maga sem hivatkozott arra, hogy a bíróságok esetlegesen nem ezt a keresetet bírálták volna el, a vizsgált jogalapot (a Csódtv. 37. § (4) bekezdés és 54. §) sem sérelmezte, más jogalapra nem hivatkozott. A másodfokú bíróság részéről ezért az érdemi döntésre kiható lényeges eljárási szabálysértés (rPp. 121. § (1) bekezdés e) pont, 215. §, illetve 220. § (1) bekezdés d) pont és 221. §) nem volt megállapítható.

[47] A jogvita eldöntése során érdemben a bíróságok helyesen indultak ki abból a tényből, hogy a felperesnek kellett bizonyítania, miszerint a cég nevei Kft. felszámolása, illetve jogutód nélküli megszűnése időpontjában munkaviszonya fennállt, és az alperesnek a Csódtv. 37. § (4) bekezdése alapján fizetési kötelezettsége állt fenn. Alaptalan tehát a

felülvizsgálati érvelés, miszerint a bizonyítási teher kiosztása körében a jogerős ítélet sérti az rPp. 164. §-ban foglaltakat.

[48] Az eljáró bíróságok a bizonyítási eljárás alapján helyesen jutottak arra a megállapításra, hogy a felperes munkaviszonya 2013. március 31-vel megszűnt, vagyis ez olyan időpontban történt, amikor a felszámolás még nem vette kezdetét a cég neve1 Kft. vonatkozásában.

[49] A NAV adatszolgáltatása szerint is a felperes 2011. december 20-tól fennálló munkaviszonya 2013. március 31-vel szűnt meg ezen kft-nél. A NAV határozata – mint arra helyesen utalt a felperes – önmagában valóban csak azt igazolná, hogy a kft. a jogviszony megszüntetésére vonatkozó bejelentését megtette (rPp. 195. §), azonban az is peradat, hogy a felperes 2013. július 18-tól általa sem vitatottan már a cég neve4 Kft. alkalmazásában állt. A jogviszony 2013. március 31-ei megszűnését támasztja alá továbbá a késedelmes felszámolás lezárta utáni perindítás, a kereset eredeti tartalma (miszerint a munkaviszonya a cég neve1 Kft-nél legalább 2013. július 13-ig fennállt), valamint a felperes előadása, miszerint a cég neve1 Kft-től különböző okiratokat kapott, amelyeknek tartalmára nem emlékezett, de nem vitatta, hogy azok jogviszony megszüntetést is tartalmazhattak (30. sorszámu jegyzőkönyv).

[50] A felszámolónak azonban nem volt olyan kötelezettsége, hogy intézkedjen a felszámolás előtt megszűnt jogviszonyok tekintetében a Csődtv. 37. §. (4) bekezdése szerinti járandóságok kifizetéséről. Munkaviszony hiányában nem állt fenn a Csődtv. 54. §-a szerinti kártérítési felelőssége sem.

[51] Mivel a jogviszony megszüntetés jogellenessége nem volt jelen eljárásban vizsgálható – a felek közötti munkaviszony hiánya miatt és mert a munkaviszony megszünésének jognyilatkozat szerinti időpontját nem érinti a jognyilatkozat jogellenessége (Kúria Mfv.I.10.533/2018, megjelent EBH.2019.M.28.II.) –, nem lehetett értékelni a felperes Mt. 217. § (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozását, nevezetesen, hogy a kölcsönbeadó szüntethette volna meg jogszerűen a munkaviszonyát.

[52] Alapítanul sérelmezte a felperes az rPp. 206. §-nak és 221. §-nak megsértését is.

[53] Az rPp. 221. §-ra figyelemmel a bíróságoknak a határozatukat a szükséges mértékben kell megindokolniuk, amelynek körét az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg. Az eljáró bíróságok helyesen rögzítették a tényállást és az abból figyelembe vett körülményeket, valamint levont következtetésükről is a bizonyítékok egybevetésével számot adtak. Önmagában az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg amiatt, hogy a levont jogkövetkeztetéssel a fél nem ért egyet. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben több ügyben kifejtette, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel történő értelmezése egyéb iránt a bíróságok feladata (30/2014. (IX. 30.) AB határozat [89].

[54] A bíróságok a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékelik és a per összes releváns körülményére figyelemmel meggyőződésük szerint bírálják el vizsgálva, hogy az egyes bizonyítékok közötti ellentét miként oldható fel (bizonyítékok szabad mérlegelésének elve; rPp. 206. § (1) bekezdés). A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, újabb egybevetésére nincs jogi lehetőség. A Kúria csak azt vizsgálhatta, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e (Kúria Pfv.I.21.347/2011, megjelent BH. 2012.173.). Jelen esetben a bíróságok részéről ez nem volt megállapítható, a rendelkezésre álló adatokból helytálló következtetésre jutottak, így érdemi döntésük is helytálló volt. Nem merült fel olyan jogszabálysértés sem, amely az eljárás megismétlését tette volna szükségessé. A tanú meghallgatás elmulasztásának ítéletbeli indokát a peradatok igazolták, e körben indokolási kötelezettségüknek a bíróságok eleget tettek.

[55] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[56] A felülvizsgálati eljárásban pernyertes alperes felülvizsgálati költségének (32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont és (5) bekezdés) megfizetésére a felperes az rPp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles.

[57] A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a felülvizsgálati eljárás illetéke (1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdés) az államot terheli az adott ügyben irányadó 6/1986. § (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

[58] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az rPp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2022. szeptember 14.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró

Dr. Stark Marianna s.k. bíró